

Arrest

nr. 322 635 van 27 februari 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 24 oktober 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 september 2024 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. BOHLALA, die *loco* advocaat C. DESENFANS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart de Somalische nationaliteit te hebben en te zijn geboren op (...) augustus 2004.

1.2. Verzoeker dient op 2 augustus 2023 een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Verzoeker wordt op 22 maart 2024 gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 24 september 2024 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart te behoren tot de Murursade-clan en de Somalische nationaliteit te bezitten. U bent afkomstig uit Ceel Buur in de provincie Galgaduud.

U ging naar de koranschool vanaf uw acht jaar tot vijf maanden voor uw vertrek. De laatste vijf maanden werkte u samen met uw vader die burjiko's (Somalische stoof) vervoerde.

Op 14 april 2023 begon de overheid een offensief tegen Al Shabaab in Ceel Buur. Op 20 april kwam Al Shabaab naar jullie en vroeg uw vader om u met hen mee te sturen om te vechten tegen de overheidstroepen. Uw vader weigerde. Ze zeiden dat ze over twee dagen zouden terugkomen waarop ze weer vertrokken. Uw vader regelde vervolgens uw vertrek naar uw oom in Mogadishu. U vertrok de volgende dag naar Mogadishu. De dag daarna, op 22 april, kwam Al Shabaab opnieuw naar jullie thuis. Uw vader zei dat hij niet wist waar u was. Al Shabaab geloofde dit niet en nam uw vader en uw broer mee. Op 25 april bracht Al Shabaab het onthoofde lichaam van uw vader naar jullie huis. Uw broer is sindsdien nog altijd vermist.

Tijdens uw verblijf bij uw oom in Mogadishu werd uw reis geregeld. U vertrok op 17 juli 2023, na drie maanden bij uw oom in Mogadishu, met het vliegtuig uit het Somalië en kwam op 1 augustus 2023 in België aan. Op 2 augustus 2023 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u Somalië diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Uw verklaringen over uw problemen met Al Shabaab zijn dermate vaag en weinig aannemelijk dat er geen geloof aan kan worden gehecht.

Zo kunnen uw verklaringen over de eerste keer dat Al Shabaab bij jullie thuiskwam niet overtuigen. Gevraagd wat ze allemaal tegen uw vader zeiden vertelt u dat ze zeiden dat de mujahedin aangevallen werden en dat ze zijn zoon nodig hadden en dat ze langsgingen bij elk huis en elke clan. Uw vader weigerde deze eis echter onmiddellijk (CGVS, p. 19). Gevraagd hoe zij hier dan op reageerden kan u louter meegeven dat ze boos waren en dat ze twee dagen later zouden terugkomen. U wordt nog verschillende malen aangespoord te vertellen wat ze nog zeiden op deze weigering van uw vader maar u kan niets meer toevoegen (CGVS, p. 19 en 20). Dat Al Shabaab dringend strijders nodig had om het overheidsoffensief het hoofd te kunnen bieden en uw vader hun eis voor een rekrut zonder omwegen weigert maar zij als loutere reactie zouden zeggen dat ze twee dagen later gingen terugkomen komt geenszins geloofwaardig over. Bovendien klemmt dit met uw andere verklaringen over dit bezoek, namelijk dat Al Shabaab die dag bij jullie was om mensen mee te nemen en dat ze mensen die weigeren ook gewoon meenemen (CGVS, p. 20 en 21).

Deze werkwijze van rekruteren houdt bovendien ook maar weinig steek. Zo verklaart u dat zij dringend rekruten nodig hadden vanwege een offensief van de overheid (CGVS, p. 16). Uw vader weigert waarop zij u twee dagen de tijd gaven om te vluchten, wat u vervolgens dan ook gedaan heeft. Dat zij een mogelijke rekrut zomaar twee dagen de tijd geven na een openlijke weigering om hen te vervoegen is niet geloofwaardig.

Ook over uw ontsnapping uit de regio zijn uw verklaringen uiterst oppervlakkig. Gevraagd of u checkpoints bent gepasseerd bevestigt u dit. Gevraagd hoe u die wist te passeren weet u hier louter over te zeggen dat de chauffeur hen geld betaalde en dat ze niet praatten met de inzittenden van de auto (CGVS, p. 27). Dat u hier niets meer over te zeggen hebt is weinig overtuigend. Dat Al Shabaab dringend strijders nodig heeft en hiervoor "langs elk huis" gaat maar vervolgens de mensen zonder problemen langs hun checkpoints laat passeren komt bovendien maar weinig aannemelijk over.

Ook uw verklaringen over andere mogelijke rekruten in deze grootschalige rekruteringsactie zijn zeer beperkt. Gevraagd wie van uw clan er nog door hen geviseerd werd kan u louter zeggen: "ik hoorde hen zeggen tijdens discussie met mijn vader, we gaan bij iedereen gaan, ik herinner me niemand anders die is meegenomen" (CGVS, p. 20). In uw straat woonden verschillende families (CGVS, p. 23). Gevraagd of de jongens uit die families dan ook werden meegenomen zegt u louter dat u meteen vertrokken bent en van niets weet (CGVS, p. 23). Het offensief van de overheid was al bijna een week bezig wanneer u werd aangesproken (CGVS, p. 16). Dat u tot dat moment nooit iets concreets zou hebben vernomen over de grootschalige rekruteringsactie van Al Shabaab is vreemd. Dat u ook na uw vertrek nooit iets heeft opgevangen hierover is nog opmerkelijker. Immers heeft u nog altijd contact met uw familie in Somalië, waaronder met uw moeder in Ceel Buur (CGVS, p. 16). Dat u dan nooit iets zou hebben vernomen over uw vrienden of andere jongens van uw straat of uw clan die zouden zijn gerekruteerd of geviseerd is geenszins aannemelijk en haalt de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas onderuit.

Dat u geen geloofwaardig zicht wil bieden op uw problemen met Al Shabaab blijkt verder uit uw uiterst vage verklaringen over de impact van Al Shabaab in uw dagelijks leven voordat zij u trachtten te rekruteren. Al Shabaab had de controle gedurende een aanzienlijke periode tijdens uw leven in Ceel Buur. De Ethiopische troepen trokken zich reeds in 2017 terug uit Ceel Buur, waarna de controle terug overging naar Al Shabaab. U zou van uw achtste tot kort voor uw vertrek, wanneer u reeds achttien jaar was, naar de koranschool zijn gegaan (CGVS, p. 12 en 13). Gevraagd of er ooit over Al Shabaab werd gesproken zegt u kortweg dat de leerkracht niets met hen te maken had (CGVS, p. 21). Gevraagd wat uw vrienden van Al Shabaab vonden maakt u zich ook hier vanaf met de loutere stelling dat hierover niet gesproken werd (CGVS, p. 21). Gevraagd of u mensen kent die Al Shabaab steunden zegt u: "Nee, nooit gezien". Wanneer de vraag herhaald wordt antwoordt u al even vaag: "Nee, ik heb ze niet gezien, maar ik hoorde wel" (CGVS, p. 25). U kende evenmin mensen die vrijwillig bij Al Shabaab gingen (CGVS, p. 25). Dat u geen enkele concrete informatie kan bieden over deze zaken terwijl u dergelijk lange tijd in Al Shabaab-gebied woonde doet verder twifelen aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Somalië te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië worden de rapporten **UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Somalia van september 2022**, beschikbaar op <https://www.refworld.org/type/COUNTRYPOS/UNHCR,SOM,6308b1844,0.html> of op <https://www.refworld.org>, de **EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023**, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidancesomalia-2023> of op <https://euaa.europa.eu/>, het **EUAA Country of Origin Information Report: Somalia Security Situation van februari 2023**, beschikbaar op https://www.cgrs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_somalia_security_situation_20230222.pdf, de **EUAA Country of Origin Information Query: Somalia – Security situation update van 17 mei 2023**, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_04_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Somalia_Security_Situation.pdf, en de **COI Focus Somalië: Overzicht Veiligheidsincidenten van 21 december 2023**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_somalie_overzicht_veiligheidsincidenten_20231221.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, in rekening genomen.

UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er tevens op dat verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit "conflict-affected areas" afhankelijk van de individuele omstandigheden nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van

de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden.

In de voormelde EUAA Country Guidance: Somalia wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance: Somalia wordt erop gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Somalië verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per regio rekening moet worden gehouden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) het aantal burgerslachtoffers; (v) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een bepaald gebied; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict een bepaald gebied ontvluchten. De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Somalië die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie supra).

Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de herkomstregio, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit voornoemde informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. Confrontaties tussen enerzijds de gewapende groepering al-Shabaab (AS), die vooral plattelandsgebieden in het centrum en het zuiden van het land controleert, en anderzijds de nationale en internationale veiligheidstroepen, blijven de belangrijkste bron van het gewapend conflict. De federale regering van Somalië, de federale lidstaten, clanmilities (de Macawiisley) en andere internationale actoren zoals Ethiopië, Kenia, de Verenigde Staten en ATMIS zijn in verschillende mate betrokken in het conflict tegen al-Shabaab. De president, Hassan Sheikh Mohamud, duidde na zijn verkiezing in mei 2022 de nationale veiligheid en de strijd tegen al-Shabaab aan als topprioriteit. De regeringstroepen en hun bondgenoten startten in de tweede helft van 2022 een militair offensief in de deelstaten Hirshabelle en vervolgens Galmudug. Al-Shabaab hergroepeerde zich in de regio's Benadir en Lower Shabelle en antwoordde met terreuraanvallen. Voornoemde twee regio's, waar al-Shabaab zich bleef richten op personen die (vermeende) banden hebben met de regering, werden het zwaarst getroffen door aanvallen van de groepering in stedelijke centra in het land. Het bleek moeilijk voor de veiligheidstroepen om heroverd gebied in handen te houden. ACLED meldde in een veiligheidsanalyse van april 2023 dat, terwijl de regeringstroepen zich concentreerden op hun antiterreuroperaties in Galmudug die in januari 2023 van start gingen, al-Shabaab zich concentreerde op het heroveren van gebieden in de deelstaat Hirshabelle. De tweede fase van het militair offensief die begin augustus 2023 officieel van start ging en zou uitbreiden naar de zuidelijke deelstaten South West en Jubaland, legt zijn focus opnieuw op de deelstaten Hirshabelle en Galmudug. Al-Shabaab beantwoordt het offensief op verschillende manieren: door het voeren van zware gevechten tegen de regeringstroepen en de clanmilities en terreuraanvallen tegen de troepen en instanties, het onderhandelen met clanouderen om de steun te consolideren of te herwinnen en door terreurgeweld gericht tegen lokale vertegenwoordigers van de staat als vergeldings- en afschrikkingsmiddel. Een andere belangrijke bron van conflict in de Somalische maatschappij wordt gevormd door clanrivaliteit en concurrentie om politieke macht en schaarse middelen. Uit voornoemde landeninformatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict regionaal verschillend zijn.

Er dient aldus niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in de regio Galgaduud te worden beoordeeld.

Galgaduud wordt in de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023 beschouwd als een regio waar de "loutere aanwezigheid" ontoereikend is om een reëel risico vast te stellen op basis van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet maar waar het willekeurig geweld een hoog niveau bereikt en er dus een lager niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar Galgaduud een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Met andere woorden, de regio Galgaduud is een gebied waar volgens EUAA willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

De regio's Mudug en Galgaduud vormen samen de deelstaat Galmudug. Galgaduud heeft een (internationale) grens met Ethiopië en de Indische Oceaan. Al-Shabaab controleerde het zuidoostelijke deel

van Galgaduud, tot aan de kust. De controle over het zuidelijke gebied en ten oosten van Dhusamareb, was van gemengde of onduidelijke controle. De militaire operaties van de nationale strijdkrachten en door de overheid gesteunde militias tegen alShabaab, resulteren in terreinwinst voor de Somalische regering in de regio.

In een rapport van Integrated Food Security Phase Classification (IPC) van december 2022 werd de bevolking van Galgaduud geschat op 689.872 inwoners. Officiële cijfers over incidenten en (burger)slachtoffers in Somalië zijn niet beschikbaar. ACLED registreert tussen januari 2023 en november 2023 185 geweldsincidenten in de regio, waaronder vooral battles (90). Het betreffen voornamelijk gevechten – in de context van het militair offensief tegen al-Shabaab – tussen al-Shabaab en de nationale strijdkrachten, soms met de hulp van de Habar Gedir-clanmilities, het Amerikaanse leger, ATMIS-troepen en het leger van Galmudug. ACLED registreert onder de categorie battles 1.141 doden. De dodelijke slachtoffers zijn soldaten, clanmilitieleden en AS-strijders die omkomen tijdens militaire operaties of clanconflicten. ACLED noteert geen burgerdoden door dit geweld, wel gewonden. In de categorie explosions/remote violence noteert ACLED 16 drone-/luchtaanvallen voornamelijk door het Amerikaanse leger op AS-doelwitten, waarbij soms ook burgers getroffen worden. De overige geregistreerde incidenten in deze ACLEDcategorie (29) zijn terreuraanvallen door al-Shabaab op de nationale strijdkrachten, waarbij opnieuw soms ook burgers getroffen worden. Al-Shabaab voert morteraanvallen uit, gebruikt IED's en pleegt een zelfmoordaanslag in de regio. Er worden 14 burgerdoden geteld door dit type van geweld. De meerderheid van deze slachtoffers sterven door een IED-aanval van al-Shabaab, soms als doelwit en soms als passant. ACLED telt 50 incidenten van gericht geweld tegen burgers (violence against civilians) met 55 burgerdoden. Het betreffen clanmoorden en executies door al-Shabaab. De meerderheid van de intern ontheemden die vluchtten omwille van conflict/ onveiligheid en in minder mate omwille van overstromingen en droogte, hervestigt zich binnen de regio.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is, gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie, tot de conclusie gekomen dat er niet kan worden gesteld dat de veiligheidssituatie in de regio Galgaduud sinds de publicatie van de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023, zodanig is gewijzigd dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de regio Galgaduud in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar Galgaduud een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 17 en 27 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het KB PR CGVS), van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag) en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens meent hij dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

Hij verstrekt volgende toelichting:

“Volgens artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet: [...]”

Volgens deze bepaling moet er, rekening houdend met het specifieke profiel van verzoeker, een grondige analyse uitgevoerd worden van de relevante informatie die door verzoeker werd voorgelegd. Dit werd in casu niet correct gedaan. De verwerende partij begaat hier een manifeste appreciatiefout door telkens de meest nadelige interpretatie voor verzoeker te weerhouden (RvS - arrest 104.820 van 18 maart 2002) en een gedeeltelijke analyse van de relevante feiten.

In voorkomend geval, miskent het CGVS de noties van vluchteling (artikel 48/3) en van subsidiaire bescherming (artikel 48/4); tevens is de motivatie van de bestreden beslissing onvoldoende door telkens de meest nadelige interpretatie voor de verzoeker te weerhouden (RvS - arrest nr. 104.820 van 18 maart 2002).

4.1 Aangaande de geloofwaardigheid van zijn relaas

In haar beslissing trekt de verwerende partij de herkomst van verzoeker in twijfel om zijn relaas als ongeloofwaardig te beschouwen en hem de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus niet toe te kennen.

Volgens de verwerende partij kan er geen geloof gehecht worden aan het relaas van verzoeker wegens zijn lacunaire verklaringen.

Als voorafgaande opmerking vindt de verzoekende partij dat het onderzoek gebrekkig was. Verwerende partij heeft dus niet voldaan aan haar zorgvuldigheidsplicht. In dit verband, ter herinnering, stelt de Handvest van het persoonlijke onderhoud dat: [...]

Deze laatste eis is vergelijkbaar met de zorgvuldigheidplicht van de administratie.

Ter herinnering: [...]

Voorts is verzoeker van mening dat de door het CGVS gevolgde cascade-redenering het onmogelijk maakt zijn problemen aan te tonen, ook al zijn deze verklaringen in wezen consistent en zonder tegenstrijdigheden.

Uw Raad beoordeelde in dit verband tevens meermaals dat het risico objectief primeerde op de soms onduidelijkere verklaringen over bepaalde aspecten van een relaas: [...]

Volgens vaste rechtspraak: [...]

De bestreden beslissing bevat echter geen andere argument om het relaas als ongeloofwaardig te beschouwen, met uitzondering van de grief over de gebrekkige verklaringen van de verzoeker over de verkoop van de grond.

Verzoekende partij vindt de grief van het CGVS subjectieve en ongegrond, en als gevolg, moet die grief worden verworpen.

Rekening houdend met zijn verklaringen en de afwezigheid van enige andere gegrond argument van de verwerende partij, is verzoeker van mening dat zijn relaas als geloofwaardig en vastgesteld moet worden beschouwd.

Op basis van de hieronder uitleggingen, meent de verzoekende partij bovendien, ten eerste, dat hij een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn asielaanvraag aannemelijk te maken en, ten tweede, dat hem het voordeel van twijfel toegekend moet worden. Er zijn immers voldoende elementen om zijn verklaringen als vastgesteld te beschouwen.

4.1.1 Aangaande de bestreden beslissing

In de bestreden beslissing is de verwerende partij niet overtuigd van de realiteit van de door verzoeker aangevoerde problemen wegens bepaalde onwaarschijnlijkheden.

Ten eerste begrijpt de verwerende partij het gedrag van Al-Shabaab na de weigering van de vader van verzoeker niet: [...]

In dit verband legt de verzoekende partij uit dat Al-Shabaab, in tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, nieuwe rekruten (of potentiële nieuwe rekruten) een bepaalde hoeveelheid tijd gunde om zich mentaal voor te bereiden op wat hun toekomstige leven zou worden, en ook om hen de tijd te geven om van hun geliefden afscheid te nemen.

Het is waar dat Al-Shabaab soms dwang gebruikt om bepaalde jongeren te rekruteren, maar over het algemeen vindt de rekrutering plaats onder vrijwilligers en aanhangers van hun organisatie.

De verzoeker denkt dat de tijd die hem werd aangeboden vooral was om hem de tijd te geven om zich mentaal voor te bereiden.

Daarom lijkt het niet helemaal onlogisch dat Al-Shabaab hem een paar dagen de tijd gaf om op hun aanbod in te gaan.

Ten tweede merkt de verwerende partij op dat: [...]

Op dit punt begrijpt verzoeker de kritiek van verwerende partij niet. Zoals hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud heeft uitgelegd, was het verzoekers vader die zijn ontsnapping uit Ceel Buur organiseerde (NPO, blz. 17) en werd hij tijdens de reis onder zijn hoede genomen door een smokkelaar, en was het deze smokkelaar die ervoor zorgde dat hij zonder problemen door de controleposten kwam (NPO, blz. 17 en 27).

Ook moet worden benadrukt dat de mensen die tijdens verzoekers vlucht de leiding hadden over de controleposten geen lid waren van Al-Shabaab. Verzoeker kon toen dus zonder al te veel problemen reizen.

Ten derde is de verwerende partij van mening dat: [...]

Verzoeker heeft geen verdere informatie over grootschalige rekrutering door Al-Shabaab in zijn regio van herkomst, aangezien hij nooit contact met hen heeft gehad en niet met hen omging. Hij verklaart dat hij hen nooit heeft gezien tot de avond waarop leden van de groep naar zijn ouderlijk huis kwamen om te proberen zijn vader ervan te overtuigen hem te laten vertrekken en zich bij hen aan te sluiten om tegen de Somalische regering te vechten. Verzoeker verklaart dat hij geen verdere informatie over hun activiteiten heeft. Bovendien verliet hij zijn dorp kort na dit incident, waardoor hij niet meer te weten kon komen over de rekruteringsoperatie van Al-Shabaab in zijn dorp.

Ten slotte zij erop gewezen dat verwerende partij in haar negatieve beslissing opzettelijk bepaalde essentiële elementen niet heeft vermeld, met name het overlijden van verzoekers vader (NPO, blz. 13), een cruciaal element in verzoekers relaas. Het is belangrijk om te benadrukken dat de verwerende partij deze gebeurtenis niet betwist. Volgens verzoekers verklaringen is zijn vader vermoord door Al-Shabaab vanwege de hulp die hij hem had gegeven bij zijn vlucht uit het dorp Ceel Buur. Met deze factor moet rekening worden gehouden bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van verzoekers verklaring. Op zijn minst moet de bestreden beslissing nietig worden verklaard en moet de zaak worden terugverwezen naar het CGVS om meer opheldering te krijgen over de moord op de vader, die naar onze mening niet voldoende is onderzocht.

4.1.2 Aangaande het voordeel van de twijfel

Indien Uw Raad zou beslissen dat er twijfel is omtrent de geloofwaardigheid van het relaas van verzoekende partij, past het te vermelden dat het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties meer bepaald het principe van het voordeel van de twijfel, als criterium voor het onderzoek van de beschermingsvraag weerhoudt;

Zowel de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen als Uw Raad hebben reeds herhaaldelijk verduidelijkt dat zelfs wanneer de verklaringen van een verzoeker niet volstaan om alle opgemerkte incoherenties weg te nemen (Zie met name VBC Vdd. 16 november 2009, RvV 28 januari 2009, nr. 22.144 en RvV 2 oktober 2008, nr. 16.891): [...]

Inderdaad, [...]

Uw Raad heeft trouwens reeds de mogelijkheid gehad naar dit principe te verwijzen om te besluiten tot de geloofwaardigheid van het relaas van de verzoekende partij (zie titel van voorbeeld: RVV, n° 28 972 dd. 23 juni 2009; RVV, n° 18.937 dd. 20 november 2008, RVV n° 27.489 dd. 19 mei 2009.)

4.2 Toekenning van de subsidiaire bescherming op basis van zijn problemen met Al-Shabaab

4.2.1 Kwalificatie

In casu heeft verzoeker zijn land verlaten omdat hij ter dood bedreigd werd door Al-Shabaab. Zoals vermeld in punt 4.1.1 van het verzoekschrift, is de verzoeker het land ontvlucht nadat Al-Shabaab had geprobeerd hem te rekruteren. Hij ontvluchtte het land met de hulp van zijn vader.

Een asielzoeker wie niet aannemelijk zou maken dat hij, persoonlijk en wegens zijn ras, zijn godsdienst, het behoren tot een bepaald sociaal groep, zijn politieke overtuigingen en/of zijn nationaliteit, een gegronde vrees voor vervolging heeft in zijn land van herkomst, wel in aanneming kan komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in geval er zwaarwegende gronden bestaan "[...]" en die geen beroep tot bescherming kan of wil doen op zijn eigen autoriteiten omwille de risico tot het lopen van dergelijke schade.

De ernstige schade meer bepaald in de paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet zijn:

- doodstraf of executie, of,

- foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst, of,

- ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Dit komt neer op een ernstige schade in de zin van Artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, die ook verboden is krachtens artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens (EVRM) en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest).

Hierboven hebben wij aangetoond dat de grieven van de Commissaris generaal onvoldoende zijn om de ernst van de vrees die verzoeker heeft ondergaan in vraag te stellen.

Deze elementen zorgen ervoor dat verzoeker een reëel risico tot ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de vreemdelingenwet.

4.2.2 Toepassing van Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet

Zou Uw Raad van mening zijn dat de vervolgingen ten aanzien van verzoeker geloofwaardig en genoeg vastgesteld zijn, moet Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet worden toegepast.

Dit artikel is zo geschreven : [...]

Het feit dat verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd leidt tot het vermoeden dat verzoeker in geval van terugkeer opnieuw zal worden vervolgd, en keert de bewijslast om.

In casu heeft het CGVS echter niet aangetoond dat er geen risico meer bestaat dat deze vervolgingen in geval van terugkeer opnieuw zullen gebeuren, of dat verzoeker toegang aan effectieve bescherming van de overheden zal hebben.

De bestreden beslissing moet ten minste worden vernietigd.

4.3 Toekenning van de subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet als gevolg van de veiligheidssituatie in Somalië

Louter subsidiaire orde, vraagt verzoeker dat hij de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend in overeenstemming met het artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980.

Artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: [...]

De verwerende partij maakt dus uiteindelijk geen specifiek analyse van de veiligheidssituatie, en dus van de toekenning van de subsidiaire bescherming op basis van Artikel 48/4, § 2, c), omdat verzoeker niet aannemelijke heeft gemaakt dat hij uit Ceel Buur (regio Galgaduud) afkomstig is, en als gevolg, het onmogelijk is dergelijke analyse te doen.

In hoofddorde, meent de verzoekende partij dat hij genoeg heeft aangetoond dat zij uit Ceel Buur afkomstig is en dat de veiligheidssituatie in de provincie de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus rechtvaardigt.

Het begrip van « internationaal of binnenlands gewapend conflict » werd als volgt gedefinieerd door het Hof van Justitie in een arrest Diakité: [...]

Het Hof maakte in dit arrest tevens duidelijk dat de definitie van dit begrip in de zin van de Kwalificatierichtlijn verschilt van diens definitie in internationaal humanitair recht: [...]

Het Hof stelt nog dat dit onderscheid ertoe leidt dat de erkenning van het bestaan van een gewapend conflict in de zin van de Kwalificatierichtlijn niet ondergeschikt mag worden gemaakt aan een bepaald organisatieniveau van de aanwezige strijdkrachten of aan een bepaalde duur van het conflict: [...]

Bovendien herinnert het Hof aan zijn arrest Elgafaji, waarin het stelde dat het centraal element wat dit betreft de mate van willekeurig geweld is: [...]

Hieruit kan worden afgeleid dat de centrale vraag wat betreft de toepassing van art. 48/4, § 2, c) Vreemdelingenwet tot de situatie in Somalië niet zozeer te maken heeft met het al dan niet bestaan van een situatie van gewapend conflict in het land, maar wel met de intensiteit van het geweld en de mate van willekeurigheid van dit geweld.

Volgens verschillende bronnen kan er niet worden uitgesloten dat er in Somalië sprake is van een intern gewapend conflict.

[...]

De aanwezigheid van Al-Shabaab in de regio is bevestigd door veel bronnen. Bijvoorbeeld: [...]

Deze aanwezigheid van Al-Shabaab heeft geleid tot veel gevechten tussen de strijdkrachten van de overheden en Al-Shabaab.

Uit de beschikbare informatie blijkt het dat het geweld, in het bijzondere gepleegd door AlShabaab, als willekeurig kan worden beoordeeld: [...]

In september 2022, waren meer dan 430 burgers al die dat jaar overleed in het conflict.

Verzoekende partij is van mening dat het geweld van hoge intensiteit in Somalië is : [...]

Verzoeker terugsturen naar Ceel Buur zou hem dus automatisch in gevaar brengen.

Zelfs in de hoofdstad zijn onlangs veel mensen gedood : [...]

In het hele land worden nog steeds willekeurige aanvallen uitgevoerd.

Het aantal geweldincidenten fluctueert maar blijft altijd hoog. Gezien de aanvallen en de aanslagen van deze vorige maanden, is het geweld tegen deze burgers niet doelgericht omdat dat geweld elke persoon zonder onderscheid kan aanraken (en niet alleen leden van de politie, van het leger of een speciaal populatiegroep).

Dat willekeurig geweld veroorzaakt een ernstige bedreiging van het leven van de verzoekster in het zin van artikel 48/4, §2 onder c van de Vreemdelingenwet.

Door een complete en grondige lezing van de verschillende informaties zou Uw Raad aanmoedigen om op zijn minst de subsidiaire beschermingsstatus te herkennen aan de verzoeker op basis van artikel 48/4, §2, b) of c) van de Vreemdelingenwet.

In subsidiaire orde, indien Uw Raad van mening is dat de herkomst van verzoeker niet wordt bewezen, is de verzoekende partij van mening dat de motivering van de verwerende partij in ieder geval in strijd blijft met Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en Artikel 3 EVRM.

Volgens Artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet: [...]

Volgens Artikel 51 van de Vreemdelingenwet: [...]

De verzoekende partij is van mening dat de weigering van de verzoekende partij om te voldoen aan zijn medewerkingsplicht, de verwerende partij niet vrijwaart van een analyse van het risico van schending van artikel 3 EVRM of artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in geval van terugkeer. Artikel 3 van het EVRM bevat immers de absolute recht geen foltering of vernederende en/of onmenselijke behandelingen te ondergaan.

Artikel 3 EVRM voorziet geen enkel uitzondering (vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, o.a., EHMR, Soering t. Verenigd Koninkrijk, 7 juli 1989, verzoek. N° 14038/88; EHRM, Vilvarajah e.a. t. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991; EHMR, Chahal t. Verenigd Koninkrijk, 16 november

1996, verzoek. N° 22414/93; EHRM, Ahmed t. Oostenrijk, 17 december 1996, verzoek. N° 25964/94 ; EHRM, Saadi t. Italië, 28 februari 2008, verzoek. N° 37201/06 ; EHRM, M.S.S t. België en Griekenland, 21 januari 2011; EHRM, Husseinie t. Zweden, 13 oktober 2011, verzoek. N° 10611/09; RvV, arrest 128 564, 128 540 en 128 565 dd. 2 september 2014) en verplicht de staten de nodige maatregelen te nemen om enige schending van deze recht te vermijden, ongeacht dat de schending veroorzaakt word door een overheidsactor of door een particulier (EHRM, Chahal t. Verenigd Koninkrijk, 15 november 1996; EHRM, H.L.R. t. Frankrijk, 29 april 1997, verzoek. N° 24573/94 de welke vermeldt dat [...] Zo beoordeelde de Raad van State in een arrest 96.643 dd. 19 juni 2001 dat artikel 3 EVRM, de lidstaten verplichtte het recht die door deze bepaling beschermt word niet te schenden maar ook de schendingen ervan te voorkomen (CE, n° 96.643, 19 juni 2001, Adm. Publique, 09/2001, 154 – 155).

De eerbiedigen van Artikel 3 van het EVRM hebben als gevolg dat de Staat verplicht is na te gaan of een door haar genomen maatregel niet in strijd is met het recht op leven en het verbod aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen (Cass. 16 maart 2000, in T. Vreemdelingenrecht, 2001, vol. 24 en in Jaarboek Mensenrechten 1998 – 2000, p. 31). Het is de taak van verweerder om grondig en zorgvuldig na te gaan of een asielzoeker een risico loopt op een schending van de rechten voortvloeiende uit artikelen 2 en 3 van het EVRM in zijn land van herkomst (EHRM, MSS c. Belgique et Grèce, 21 januari 2011 Y c. Russie, 4 december 2008 ; Saadi c. Italie, 28 februari 2008 ; Vilvarajah et autres c. Royaume-Uni, 30 oktober 1991 ; Cruz Varas et autres c. Suède, 20 maart 1991).

Het CGVS moet dus nagaan of de terugkeer van een verzoekende partij naar zijn land van herkomst ten gevolge van een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, geen risico zou lopen, in hoofde van de asielzoeker tot een schending van één of meerdere fundamentele rechten.

In casu heeft de verwerende partij het verzoek om internationale bescherming van verzoeker afgewezen, slechts op basis van een afwezigheid van geloofwaardigheid van zijn herkomst provincie.

De Somalische herkomst ervan is echter hierboven aangetoond.

Zelfs als er verschillen tussen de regio's bestaan, is de situatie in Somalia in algemeen zeer precaire: [...]

In dit verband bevestigt het periodieke rapport van Amnesty International gepubliceerd in 2023 dat: [...]

Uit het rapport blijkt dat burgers vaak het slachtoffer zijn van aanslagen door zowel terroristische groeperingen (Al-Shabaab) als door wetshandhavingsinstanties die deze aanvallen proberen te bestrijden: [...]

Human Rights Watch heeft in dezelfde zin vastgesteld in een rapport gepubliceerd in januari 2020 dat: [...]

De US Department of State (USDOS) besluit in zijn periodieke report – Country Report on Human Rights (11.02.2020) dat : [...]

De VN Security Council heeft op 13 August 2020 verklaard dat : [...]

Betreffende het dagelijkse leven van de inwoners van Somalië is het veel beïnvloed door de geweld maar ook door de voedselonveiligheid. Bij voorbeeld kunnen we in het vorige UK COI verslag lezen dat: [...]

Deze kwalitatieve criteria zijn even belangrijk als het aantal geweldincidenten of het aantal doden. Immers, volgens de jurisprudentie van de Europees Hof voor de rechten van de Mens [...]

Ten slotte is er een humanitaire crisis (overal) in Somalië: [...]

Een terugkeer naar Somalië zou dus naar een schending van Artikel 3 kunnen leiden. Het risico is bevestigd door een aantal bronnen. Gelet op die veiligheidssituatie in Somalië, is de verzoekende partij van mening dat de verwerende partij ten minste een mogelijk gebied van terugkeer moest overwegen, zodat de terugkeer niet Artikel 3 EVRM schendt.

Ter herinnering is het de taak van de verwerende partij om grondig en zorgvuldig na te gaan of een asielzoeker een risico loopt op een schending van de rechten voortvloeiende uit artikelen 2 en 3 van het EVRM in zijn land van herkomst.

In dit verband is het meest logische dat verzoeker zal worden teruggestuurd naar Mogadishu. Het verslag van UNHCR stelt echter vast dat Mogadishu niet automatische een goede vestigingsalternatief is : [...]

Voorts verwijst verzoeker naar de bovengenoemde bronnen en recente gebeurtenissen.

Gezien het objectieve risico van vernederende of onmenselijke behandeling in geval van terugkeer naar Somalië, als gevolg van de veiligheidssituatie in Somalië.

De verzoeker moet als gevolg een bescherming krijgen. Daarvoor dient verzoeker de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toegekend te worden.

4.4 Conclusie

Ten gevolge van het bovenstaande, moet er worden beoordeelen dat de argumenten van het CGVS onvoldoende, inadequaar en verkeerd zijn om een negatieve beslissing te kunnen nemen wat betreft de problemen van verzoeker met Al-Shabaab.

De bestreden beslissing moet ten minste vernietigd worden om naar het CGVS terug te sturen voor verdere onderzoek van zijn problemen met Al-Shabaab.

De verzoekende partij is echter van mening dat zijn verklaringen moeten als aannemelijk en geloofwaardig beschouwd worden, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel.

Rekening houden met de veiligheidssituatie in Somalië en in andere steden, zijn er ook genoeg elementen om zijn vrees voor ernstige schade in geval van terugkeer als aannemelijk te beschouwen. De verzoeker moet als gevolg een bescherming krijgen."

3. Voorafgaand

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke

bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.3. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

3.4. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kan gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en is kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker kennis heeft van de motieven van de bestreden beslissing, aangezien hij deze inhoudelijk bekritiseert. Derhalve is aan de voornaamste doelstelling van de uitdrukkelijke motiveringsplicht voldaan. De inhoudelijke kritiek, die verzoeker op de motieven uit, houdt in dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.5. In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4. De beoordeling

4.1. De beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.1.1. Verzoeker verklaart zijn herkomstland te hebben verlaten nadat hij ontsnapte aan een poging tot gedwongen rekrutering door Al-Shabaab. Voor een verdere samenvatting van het vluchtrelaas verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, dat door verzoeker niet wordt betwist.

4.1.2. De commissaris-generaal oordeelt in de bestreden beslissing dat er geen geloof kan worden gehecht aan het voorgehouden vluchtrelaas, omdat:

(a) zijn verklaring over de eerste keer dat Al-Shabaab langskwam bij hem thuis niet kunnen overtuigen, waarbij (i) verzoekers vader de eis om zijn zoon mee te geven onmiddellijk weigerde, (ii) Al-Shabaab, ondanks hun dringende nood aan strijders, op deze weigering enkel reageerden door te zeggen dat zij twee dagen later gingen terugkomen en (iii) dit gedrag van Al-Shabaab in het bijzonder klemte met de andere verklaringen van verzoeker, dat Al-Shabaab mensen die weigeren ook gewoon meenemen;

(b) de werkwijze van Al-Shabaab, waar ze verzoeker twee dagen de tijd gaven om na te denken over hun aanbod om zich bij hen aan te sluiten, weinig steek houdt aangezien zij dringend rekruten nodig hadden en verzoeker zo de mogelijkheid gaven om te vluchten;

(c) verzoekers verklaringen over zijn ontsnapping en het passeren langs controleposten van Al-Shabaab uiterst oppervlakkig zijn, waarbij het opvallend is dat Al-Shabaab mensen zonder problemen langs hun controleposten zouden laten passeren als ze betalen, terwijl ze wel langs elk huis gaan omdat ze dringend strijders nodig hebben;

(d) verzoekers verklaringen over andere mogelijke rekruten in deze grootschalige rekruteringsactie zeer beperkt zijn, waarbij het onaannemelijk is dat verzoeker, die nog steeds contact heeft met zijn familie, niets vernomen heeft over zijn vrienden of andere jongens van zijn straat of clan die zouden zijn gerekruteerd of gevisieerd door Al-Shabaab;

(e) verzoeker vage verklaringen aflegde over de impact van de aanwezigheid van Al-Shabaab op zijn dagelijks leven voordat zij hem trachtten te rekruteren, niettegenstaande dat de Ethiopische troepen zich reeds in 2017 terugtrokken uit Ceel Buur, waarna de controle terug overging naar Al-Shabaab.

4.1.3. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

4.1.4. De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

4.1.5. De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar hij vaststelt dat: *“Zo kunnen uw verklaringen over de eerste keer dat Al Shabaab bij jullie thuiskwam niet overtuigen. Gevraagd wat ze allemaal tegen uw vader zeiden vertelt u dat ze zeiden dat de mujahedin aangevallen werden en dat ze zijn zoon nodig hadden en dat ze langsgingen bij elk huis en elke clan. Uw vader weigerde deze eis echter onmiddellijk (CGVS, p. 19). Gevraagd hoe zij hier dan op reageerden kan u louter meegeven dat ze boos waren en dat ze twee dagen later zouden terugkomen. U wordt nog verschillende malen aangespoord te vertellen wat ze nog zeiden op deze weigering van uw vader maar u kan niets meer toevoegen (CGVS, p. 19 en 20). Dat Al Shabaab dringend strijders nodig had om het overheidsoffensief het hoofd te kunnen bieden en uw vader hun eis voor een rekrut zonder omwegen weigert maar zij als loutere reactie zouden zeggen dat ze twee dagen later gingen terugkomen komt geenszins geloofwaardig over. Bovendien klemmt dit met uw andere verklaringen over dit bezoek, namelijk dat Al Shabaab die dag bij jullie was om mensen mee te nemen en dat ze mensen die weigeren ook gewoon meenemen (CGVS, p. 20 en 21). Deze werkwijze van rekruteren houdt bovendien ook maar weinig steek. Zo verklaart u dat zij dringend rekruten nodig hadden vanwege een offensief van de overheid (CGVS, p. 16). Uw vader weigert waarop zij u twee dagen de tijd gaven om te vluchten, wat u vervolgens dan ook gedaan heeft. Dat zij een mogelijke rekrut zomaar twee dagen de tijd geven na een openlijke weigering om hen te vervoegen is niet geloofwaardig.”* Als verklaring voor de twee dagen bedenktijd die hij kreeg, stelt verzoeker dat Al-Shabaab de jongeren tijd gaf om zich mentaal voor te bereiden op hun toekomstig leven en afscheid te nemen van hun geliefden. Het is echter opmerkelijk dat zijn vader resoluut weigerde om verzoeker uit te leveren aan Al-Shabaab en dus duidelijk maakte dat hij geenszins van plan was om in te gaan op de eis van Al-Shabaab, maar dat zij dan toch twee dagen bedenktijd zouden krijgen, terwijl verzoeker zo de kans kreeg om te vluchten.

4.1.6. Waar verzoeker er nog op wijst dat Al-Shabaab inderdaad soms dwang gebruikt, maar dat rekrutering meestal plaatsvindt onder vrijwilligers en aanhangers van de organisatie, waarbij hij denkt dat Al-Shabaab hem de tijd heeft gegeven om zich mentaal voor te bereiden, merkt de Raad op dat verzoeker niet kan beschouwd worden als een vrijwilliger of aanhanger van Al-Shabaab. Zijn vader weigerde immers onmiddellijk zijn zoon uit te leveren aan Al-Shabaab toen ze bij hen thuis aan de deur kwamen, waardoor Al-Shabaab geen reden had om aan te nemen dat verzoeker zou kunnen worden beschouwd als een vrijwilliger. In het licht van verzoekers eigen verklaring, dat Al-Shabaab meestal rekruteert onder vrijwilligers en aanhangers – wat ook steun vindt in de landeninformatie, waaruit blijkt dat Al-Shabaab niet gebruikelijk gedwongen rekruteert in gebieden die onder hun volledige controle liggen (zie EUAA, *Targeted profiles Somalia*, september 2021, p. 22-23) – is het eens zo opmerkelijk dat hij er niet in slaagde om gedetailleerde en doorleefde verklaringen af te leggen over de impact van Al-Shabaab in het dagdagelijkse leven en andere rekruten in de grootschalige rekruteringsactie. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat Al-Shabaab, in gebieden waar zij de controle hebben, voornamelijk inzetten op indoctrinatie in scholen, financiële beloften, rekrutering via onderhandelingen met clans, en dergelijke meer (zie EUAA, *Targeted profiles Somalia*, september 2021, p. 21-23). Dat verzoeker, ondanks de vaststelling dat Al-Shabaab reeds in 2017 de controle over Ceel Buur overnam en verzoeker bovendien ook naar de Koranschool ging, geen verdere informatie kan vertrekken over de concrete impact van Al-Shabaab in zijn dorp of over rekruteringen van vrienden, andere jongens of clanleden, is onaannemelijk. Door louter te herhalen dat hij, voordat ze aan zijn deur kwamen, nog nooit contact gehad had met Al-Shabaab en dat hij kort daarna zijn dorp heeft verlaten waardoor hij geen verdere informatie heeft over de rekruteringspogingen van Al-Shabaab, slaagt verzoeker er niet in de voorgaande beoordeling aan het wankelen te brengen, noch een nieuw licht te werpen op zijn zaak. De Raad stipt aan dat het opmerkelijk is dat verzoeker – een jongeman, die zich ten tijde van zijn verblijf in Somalië bevond binnen de door Al-Shabaab voornamelijk gevisieerde leeftijdscategorie van 12 tot 24 jaar – nooit eerder op enige wijze in contact is gekomen met Al-Shabaab of met pogingen tot indoctrinatie en hier zelfs geen andere voorbeelden van kan aanhalen.

4.1.7. Wat betreft zijn ontsnapping, verduidelijkt verzoeker dat de personen die leiding hadden over de controleposten waar hij langskwam, geen leden waren van Al-Shabaab. Hij wijst er ook op dat hij reisde met een smokkelaar die ervoor zorgde dat hij zonder problemen de controleposten kon passeren. De Raad wijst erop dat tijdens het persoonlijk onderhoud expliciet bevestigd werd hoe verzoeker de controleposten kon passeren, waarbij hij niet vermeldde dat de controleposten niet bemand werden door leden van Al-Shabaab (zie NPO, p. 27). Hij zei toen enkel dat de chauffeur betaalde en de mensen die het checkpoint bemannen niet praten met de passagiers van de wagens (zie NPO, p. 27). Verzoeker verklaarde verder doorheen zijn persoonlijk onderhoud dat Al-Shabaab aan de macht was in Ceel Buur, dat de overheid daar niet langer was sinds zij weggingen in 2017 en dat de overheid pas op 25 augustus 2023 opnieuw de stad zijn binnengevallen (zie NPO, p. 10). Verzoekers betoog in zijn verzoekschrift betreft dan ook een louter *post factum* betoog, dat niet kan worden aangenomen. Verzoeker slaagt er dan ook niet in te verklaren waarom Al-Shabaab langs huizen in zijn omgeving gingen om mensen te rekruteren, omdat ze dringend soldaten nodig hadden, maar mensen dan wel gewoon zouden laten passeren aan de controleposten indien ze betaalden.

4.1.8. Waar verzoeker nog verwijst naar de moord op zijn vader, wijst de Raad erop dat aangezien verzoeker er niet in slaagt aannemelijk te maken dat hij dreigde gerekruteerd te worden door Al-Shabaab, er ook geen geloof gehecht kan worden aan de omstandigheden waarin hij beweert dat zijn vader is gestorven, aangezien deze het gevolg waren van zijn weigering om zich bij Al-Shabaab als soldaat aan te sluiten.

4.1.9. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor het overige beperkt tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt of ontkracht en een beweerd vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt. Verzoekers betoog dat de commissaris-generaal telkens de meest negatieve interpretatie weerhoudt, vindt geen steun in de motieven van de bestreden beslissing. Evenmin kan worden vastgesteld dat “*de door het CGVS gevolgde cascade-redenering het onmogelijk maakt zijn problemen aan te tonen*”.

4.1.10. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, alsook verzoekers individuele omstandigheden in acht genomen, acht de Raad voorgaande bevindingen ruim voldoende om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging bij terugkeer naar Somalië kan blijken. Het voorgaande volstaat om vast te stellen dat aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker. Gelet op deze vaststellingen, is er geen reden om verder te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

4.2. De beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.2.1. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker brengt geen elementen aan op grond waarvan kan worden vastgesteld dat zijn vluchtrelaas zou beantwoorden aan de situaties voorzien in artikel 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet. De Raad wijst erop dat de loutere verwijzing naar de humanitaire situatie in Somalië geen betrekking heeft op verzoekers persoon en aldus niet volstaat om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar Mogadishu met socio-economische of humanitaire moeilijkheden riskeert te worden geconfronteerd die uitgaan van een actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet.

4.2.2. Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Somalië een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt, maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker afkomstig is uit Ceel Buur in de regio Galgaduud, zodat zijn nood aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), ten opzichte van de situatie aldaar dient beoordeeld te worden.

4.2.3. De commissaris-generaal maakt volgende beoordeling van de veiligheidssituatie:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië worden de rapporten UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Somalia van september 2022, beschikbaar op (...) of op (...), de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023, beschikbaar op (...)”

of op (...) het EUAA Country of Origin Information Report: Somalia Security Situation van februari 2023, beschikbaar op (...), de EUAA Country of Origin Information Query: Somalia – Security situation update van 17 mei 2023, beschikbaar op (...), en de COI Focus Somalië: Overzicht Veiligheidsincidenten van 21 december 2023, beschikbaar op (...) of op (...), in rekening genomen.

UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er tevens op dat verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit “conflict-affected areas” afhankelijk van de individuele omstandigheden nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden.

In de voormelde EUAA Country Guidance: Somalia wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance: Somalia wordt erop gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Somalië verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per regio rekening moet worden gehouden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) het aantal burgerslachtoffers; (v) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een bepaald gebied; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict een bepaald gebied ontvluchten. De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Somalië die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie supra).

Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de herkomstregio, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit voornoemde informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. Confrontaties tussen enerzijds de gewapende groepering al-Shabaab (AS), die vooral plattelandsgebieden in het centrum en het zuiden van het land controleert, en anderzijds de nationale en internationale veiligheidstroepen, blijven de belangrijkste bron van het gewapend conflict. De federale regering van Somalië, de federale lidstaten, clanmilities (de Macawiisley) en andere internationale actoren zoals Ethiopië, Kenia, de Verenigde Staten en ATMIS zijn in verschillende mate betrokken in het conflict tegen al-Shabaab. De president, Hassan Sheikh Mohamud, duidde na zijn verkiezing in mei 2022 de nationale veiligheid en de strijd tegen al-Shabaab aan als topprioriteit. De regeringstroepen en hun bondgenoten startten in de tweede helft van 2022 een militair offensief in de deelstaten Hirshabelle en vervolgens Galmudug. Al-Shabaab hergroepeerde zich in de regio's Benadir en Lower Shabelle en antwoordde met terreuraanvallen. Voornoemde twee regio's, waar al-Shabaab zich bleef richten op personen die (vermeende) banden hebben met de regering, werden het zwaarst getroffen door aanvallen van de groepering in stedelijke centra in het land. Het bleek moeilijk voor de veiligheidstroepen om heroverd gebied in handen te houden. ACLED meldde in een veiligheidsanalyse van april 2023 dat, terwijl de regeringstroepen zich concentreerden op hun antiterreuroperaties in Galmudug die in januari 2023 van start gingen, al-Shabaab zich concentreerde op het heroveren van gebieden in de deelstaat Hirshabelle. De tweede fase van het militair offensief die begin augustus 2023 officieel van start ging en zou uitbreiden naar de zuidelijke deelstaten South West en Jubaland, legt zijn focus opnieuw op de deelstaten Hirshabelle en Galmudug. Al-Shabaab beantwoordt het offensief op verschillende manieren: door het voeren van zware gevechten tegen de regeringstroepen en de clanmilities en terreuraanvallen tegen de troepen en instanties, het onderhandelen met clanouderen om de steun te consolideren of te herwinnen en door terreurgeweld gericht tegen lokale vertegenwoordigers van de staat als vergeldings- en afschrikkingsmiddel. Een andere belangrijke bron van conflict in de Somalische maatschappij wordt gevormd door clanrivaliteit en concurrentie om politieke macht en schaarse middelen. Uit voornoemde landeninformatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict regionaal verschillend zijn.

Er dient aldus niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in de regio Galgaduud te worden beoordeeld.

Galgaduud wordt in de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023 beschouwd als een regio waar de “loutere aanwezigheid” ontoereikend is om een reëel risico vast te stellen op basis van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet maar waar het willekeurig geweld een hoog niveau bereikt en er dus een lager niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar Galgaduud een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Met andere woorden, de regio Galgaduud is een gebied waar volgens EUAA willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of

de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

De regio's Mudug en Galgaduud vormen samen de deelstaat Galmudug. Galgaduud heeft een (internationale) grens met Ethiopië en de Indische Oceaan. Al-Shabaab controleerde het zuidoostelijke deel van Galgaduud, tot aan de kust. De controle over het zuidelijke gebied en ten oosten van Dhusamareb, was van gemengde of onduidelijke controle. De militaire operaties van de nationale strijdkrachten en door de overheid gesteunde milities tegen al-Shabaab, resulteren in terreinwinst voor de Somalische regering in de regio.

In een rapport van Integrated Food Security Phase Classification (IPC) van december 2022 werd de bevolking van Galgaduud geschat op 689.872 inwoners. Officiële cijfers over incidenten en (burger)slachtoffers in Somalië zijn niet beschikbaar. ACLED registreert tussen januari 2023 en november 2023 185 geweldsincidenten in de regio, waaronder vooral battles (90). Het betreffen voornamelijk gevechten – in de context van het militair offensief tegen al-Shabaab – tussen al-Shabaab en de nationale strijdkrachten, soms met de hulp van de Habar Gedir-clanmilities, het Amerikaanse leger, ATMIS-troepen en het leger van Galmudug. ACLED registreert onder de categorie battles 1.141 doden. De dodelijke slachtoffers zijn soldaten, clanmiliteleden en AS-strijders die omkomen tijdens militaire operaties of clanconflicten. ACLED noteert geen burgerdoden door dit geweld, wel gewonden. In de categorie explosions/remote violence noteert ACLED 16 drone-/luchtaanvallen voornamelijk door het Amerikaanse leger op AS-doelwitten, waarbij soms ook burgers getroffen worden. De overige geregistreerde incidenten in deze ACLEDcategorie (29) zijn terreuraanvallen door al-Shabaab op de nationale strijdkrachten, waarbij opnieuw soms ook burgers getroffen worden. Al-Shabaab voert morteraanvallen uit, gebruikt IED's en pleegt een zelfmoordaanslag in de regio. Er worden 14 burgerdoden geteld door dit type van geweld. De meerderheid van deze slachtoffers sterven door een IED-aanval van al-Shabaab, soms als doelwit en soms als passant. ACLED telt 50 incidenten van gericht geweld tegen burgers (violence against civilians) met 55 burgerdoden. Het betreffen clanmoorden en executies door al-Shabaab. De meerderheid van de intern ontheemden die vluchtten omwille van conflict/ onveiligheid en in minder mate omwille van overstromingen en droogte, hervestigt zich binnen de regio.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is, gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie, tot de conclusie gekomen dat er niet kan worden gesteld dat de veiligheidssituatie in de regio Galgaduud sinds de publicatie van de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023, zodanig is gewijzigd dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de regio Galgaduud in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar Galgaduud een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

4.2.4. Na analyse van de beschikbare landeninformatie, treedt de Raad voormelde beoordeling van de veiligheidssituatie bij. Deze beoordeling is gebaseerd op actuele landeninformatie. Verzoeker brengt geen objectieve landeninformatie bij die deze beoordeling doorprijkt. Verzoeker beperkt zich tot het bijbrengen van dezelfde landeninformatie omtrent de algemene veiligheidssituatie in Somalië en informatie die in lijn ligt met de bevindingen van de commissaris-generaal. Verzoeker gaat verder niet in op de motieven in de bestreden beslissing aangaande de beoordeling van zijn persoonlijke omstandigheden, in het licht van het risico om meer dan andere burgers het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Deze motieven worden door de Raad bijgetreden. De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier verder ook geen persoonlijke omstandigheden. Waar verzoeker nog stelt dat het meest logische zal zijn dat hij zal worden teruggestuurd naar Mogadishu, waar volgens het UNHCR niet automatisch een goed vestigingsalternatief is, onderstreept de Raad dat verzoeker afkomstig is van Ceel Buur in Galgaduud en dat de analyse van de veiligheidssituatie in deze regio werd gemaakt. Van een intern vestigingsalternatief in Mogadishu is geen sprake.

4.2.5. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Galgaduud een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

4.3. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Somalisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

4.5. Wat de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er nog op dat het weerlegbaar vermoeden vervat in dit artikel pas ontstaat wanneer de reeds ondergane vervolging of ernstige schade door de verzoeker om internationale bescherming afdoende is aangetoond conform de principes vastgelegd in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, namelijk aan de hand van bewijsstukken of, bij gebrek hieraan, volgens de cumulatieve voorwaarden ter zake bepaald, wat allerm minst het geval is gebleken. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas, kan de schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig worden aangevoerd.

4.6. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 17, § 2 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 (thans gewijzigd door het Koninklijk besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen) wijst de Raad erop dat deze bepaling voorziet dat de commissaris-generaal, in de mate van het mogelijke, de verzoeker om internationale bescherming dient te confronteren met tegenstrijdigheden.

In het Verslag aan de Koning bij voormeld Koninklijk besluit van 27 juni 2018 kan echter ook worden gelezen dat *“Het vaststellen van tegenstrijdigheden tijdens het gehoor zelf is echter niet steeds mogelijk. De ambtenaar is daarom niet verplicht om de asielzoeker op te roepen voor een nieuw gehoor ten einde hem te confronteren met tegenstrijdigheden die slechts later aan het licht zijn gekomen. (...) Dit artikel belet de Commissaris-generaal overigens niet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid of op grond van de vaststelling dat een relevant element ter staving van de aanvraag ontbreekt en waarmee de asielzoeker niet geconfronteerd werd.”* Voormelde bepaling belet de commissaris-generaal aldus niet om een beslissing te nemen op grond van tegenstrijdigheden of het ontbreken van een relevant element ter staving van het verzoek en waarmee de verzoeker niet geconfronteerd werd. Verder dient erop gewezen dat het feit dat verzoeker niet met de inconsistenties tussen zijn verklaringen werd geconfronteerd geen afbreuk doet aan het bestaan ervan. Bovendien heeft verzoeker, gezien de devolutieve werking van huidig beroep, middels zijn verzoekschrift ook de mogelijkheid om toelichting te verschaffen met betrekking tot de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, mogelijkheid waarvan hij ook gebruik heeft gemaakt doch waarmee hij de Raad niet heeft weten te overtuigen, zie *supra* (cfr. RvS 5 juni 2019, nr. 244.696).

4.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend vijftieng door:

N. DENIES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

V. LAUDUS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

N. DENIES